

Hans van de Waarsenburg

Aran

Brod za Aran rezao je valove.
Sakralna voda pjenila se atlantski
Preko rubova zaljeva. Olujni vjetar
Mrsio nam je kosu, a slani kristali

Punili nabore kože. Ruka je ležala
Na ruci. Treset se dizao
U glavu. Ili je neko prase bilo
Zaklano. Svinuta krvavica pareći se

Čekala je na nas, okružena jabukom i
Jeseni. No, proljeće je, rekla si i
Zapjevušila staru pjesmu u moje uho. Dok je
More cvalo u osirotjeloj vodi.

Stabla

I

Stabla su uvijek ovdje
Stanuju u glavama
Kao vršci na vjetru
Propuhuju gnijezdima

Žilica sjećanja
Priča bez daha
U tresetu, pougljena
Crna stabla okamenjena

Kora prešućuje vrijeme
Koža je tišina
Suza u vodi
Ah, od kiše

II

Stabla noću
Drijemaju, potresaju
Snove, izvlače svoje
Korijenje iz postojanja

Preokreću pokriveno
Prešućuju propalo
Stabla, stabla
U noći, tako blizu

Pjevaju o lisnom pokrivaču
Ukrcavaju me u strujanje
Vjetra, i čitaju mi:
Toliko sam te volio.

Južni nasip

Posred Južnog nasipa
Među vječnim stablima lipe
- Gdje se vidjelo postoji li
propast? –
Mladić se vratio

Igrajući se jesenjim lišćem
Snijeg pod klompama
Cvat na glavi
hoda do koljena visokom
travom vlasnjačom, oštrom poput čavla

Strijele, nategnut luk
Mladić traži kroz dane
Spotiče se kada tuča
Udara o tube, morski vjetar
Puše i s otporom slama vodu

U svom se plavom kovčegu mladić
Prisjeća puteva i škapulara
Rani neon tu savija staklo
Sna, grešna slina zahvaća u
Sjenovite večeri. Sve je gotovo

Na Južnom nasipu: more, putovanja
Sirasta plijesan noći
Prevrtljivost riječi
Odraz smrti u zraku
I uvijek kasno odzvanjanje u uhu

Galway

Mirisali smo dim u krčmama, piljili
U vatru od treseta, kao da će sve trajati,
Kao da se ništa nije promijenilo. Riječi
Neizrečene, prešućene. U dinamama, na

Plažama zaostale. Možda, rekla si,
Postoje putovanja na koja ideš sam, živjeli smo
Bez vremena ili postojanja. Ali tamo gdje su
Postojali putevi, uvijek su se privezivali i brodovi

A u lukama sam tragao za tvojim licem.
Jer obzor je samo daljina u neprestano
Drugačijem svjetlu. U glasu ti žeda, rekla si.
Dođi i prisloni usne uz čašu ili pjesmu.

Nehallenia

I

Noćni šumor valova
Ravnina oseke u zatišju i
Nježno pucketava pjena, takvog

Okusa bio je kavijar njezinih usta
Tako je izronila iz tamne dubine
Gdje se skrivala na svom

Oltaru, među zaljuljanim morskim travama i
Dagnjama, ukrućujući se na svom kamenu
U prištavu zaboravnost

II

U svjetlećoj je pjeni gazila
I osušila se travom s dina
Njezina su stopala stajala na

Kiseloj mahovini dine a mi
Smo pjevali pjesme tog vremena
Bedra su se trzala u noći

Pogledala me i mahnula mi
Cvijet s dina i pijesak nisu smetali – slika
Bijelog mjeseca dok je nestajala u moru

III

U prosincu kada vrijeme stoji
Sjećanja potežu kao psi
na lancu, ponekad zrnata

sol pudra tvoju kosu. Oltar
tvojih bedara šuti već stoljećima,
izgladen je plimom i osekom

Pjesme onog vremena više
ne pjevamo. More je hladno
i smrzava pogled ledenog vjetra

IV

Samo za jake plime ponekad

Još zasvijetliš, kurtizana
Koja se uspinje plažom za vrijeme

Zimske oluje. Dani, dani pasje
Vrućine, prošli su mimo
Tebe. Svi plodovi okamenjeni –

No ipak kad udarim kurs, posežem
Za tvojom hladnom rukom i kušam
Slani talog godina.

S nizozemskog prevela Romana Perećinec